

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ πρῶτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐννιάκονα πέντε,
τὰ κουνοῦμε καὶ ἐν κουνεμέναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τῷ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰς γινώσκον φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν δώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη,
εὐοὶστὴν Ἀμφιτρίτη.

Ἐννιάκονα καὶ δέκα καὶ ὀκτώ,
Παρυλαμέντου παζάρι φρικτό.

Ὁ Φασουλῆς καὶ ἡ φαμελιὰ
ἐπὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Βασιληᾶ.

Φ.—Ἡδὲς, Μεγαλειότατε, καὶ πάλιν ραδινὸς
ἀπὸ τὰ ξένα ἔμην,
καὶ ἐγὼ πρὸ τῆς Κορώνας σου προσπίπτω ταπεινὸς
καὶ ἡ φαμελιὰ μου χαίρει.

Ἡδὲς, Μεγαλειότατε, καὶ ζωντανεὺ ἡ χώρα,
τῶς ἡμέρα σήμερα φωνάζω σ' ὅλους τώρα,
δεῖτε πανηγυρίζομεν, φιλήσομεν ἀλλήλους,
καὶ ἔλῃς ἀνέστη κράζομεν καὶ πρὸς ἐχθρούς καὶ φίλους.

Ἡδὲς, Μεγαλειότατε... χίλιας φορὰς σπολλάτη...
τώρα ὅ' ἀρχίσ' ἡ μουσικὴ νὰ παίξῃ σὶ Παλάτι,
τώρα πολλὰς θὰ ξεχασθοῦν τοῦ κράτους δυστυχίαις,
καὶ ἐγὼ, καλὲ μου Βασιλεῦ,
μὲ τὴν ἐυλένη φαμελιὰ
θὰ περπατῶ σὶ τὰ Ζάπεια καὶ σὶ τῆς Δενδροστοιχίαις.

Ἐροῦσε καὶ Ἀνατολὴ καὶ συνεφώδης Δύσις...
ἔλα σὺν Ρήγας τσελεπῆς
αὐτὰ ποῦ σοῦπαν νὰ μᾶς πῆς
νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃς.

Πες καὶ τοὺς ὑπηκόους σου, ποῦ τοὺς ποτίζουν ξύδι,
πὺς πέρασες ἀληθινὰ σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.
Ἐμάθαμε πὺς μίλησες καὶ εἶπες σπουδαῖα λόγια
ἐπὶ τοὺς Γκολονχόφσκηδες καὶ σὶ τὰ συγγενολόγια.

Καὶ ἐγὼ καὶ κάθε φουκαρᾶς
ἐμάθαμε μετὰ χαρᾶς
πὺς σοῦκαναν οἱ συγγενεῖς
ὑποδοχὰς πρωτοφανεῖς.

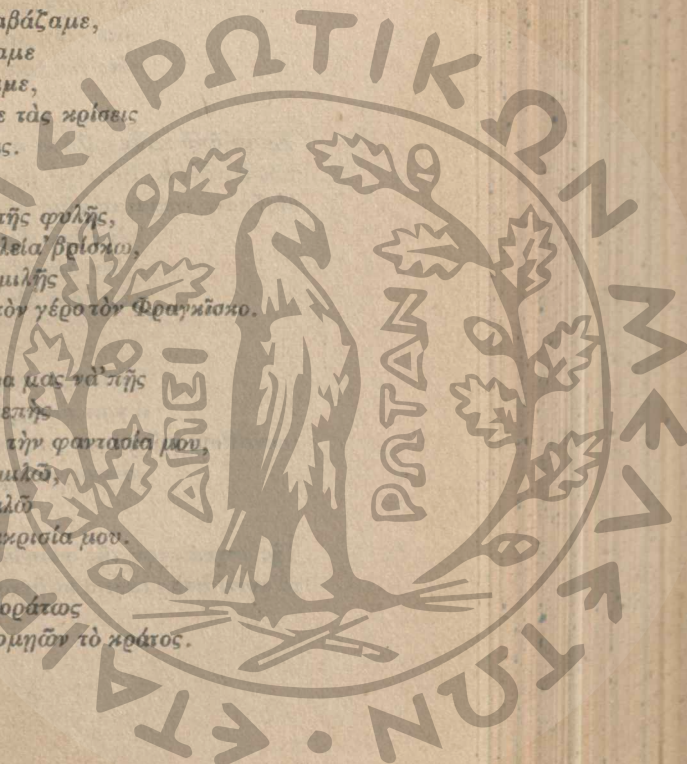
Σ' ἐδέχθησαν σὺν Βασιλεῖ
μῖα φυλὴ μεγάλη,
καὶ ἐμεῖς βαρούσαμε βιολιὰ
καὶ ἐχόρευε καὶ ὁ Ράλλης.

Τοὺς λόγους σου διαβάσαμε,
μὲ τούτους ἐτρεβάσαμε
καὶ κάτω τοὺς ἐβάσαμε,
καὶ ἀρχίζαμε τὰ σχόλια, καὶ ἀρχίζαμε τὰ κρίσεις
καὶ τὰς παρατηρήσεις.

Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, τὸ θέμμα τῆς φυλῆς,
ποῦ κἄπως ἀνακούφισι σὶ τὴν Βασιλεῖα βροχῶν,
ἐνόμισα πὺς ὅ' ἄκουα μὲ πόνο νὰ μίλῃς
ἐπὶ τὸν Ἐδονάρδο, ἐπὶ τὸν Λουμπέ, ἐπὶ τὸν γέρο τὸν Φραγκίσκο.

Εἰς ὅποιον καὶ ἂν ἐπήγαυες τὰ δίκια μας νὰ πῆς
καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, κατόπιν ἀσκεπῆς
σ' ἀκολουθοῦσα μὲ τὸν νοῦ καὶ μὲ τὴν φαντασίαν μου,
καὶ ἄκουα δίχως νὰ μιλῶ,
μὰ τώρα σὲ παρακαλῶ
συγχώρησε σὺν Βασιλεῖ τὴν ἀδιακρισίαν μου.

Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, παρέστην ἀοράτως
εἰς τὰς συνομιλίας σου γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος.

Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, Ρωμηὸς κολοκυθᾶς,
τοὺς λόγους ἐσχολλιάζω καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς.

Κι' ἐγώ, τῶν δρομίων αἰοδός,
ψάλλον τὰ μάλιστα ἀηδὼς,
ἐκεῖ παρέστην ἀναιδὼς.

Ἦες, Κορῶνα, λαϊκή,
Ἦες, Κορῶνα ταξειδάρη,
πῶς τὰ πέρασες ἐκεῖ...
Ἦες τα κι' ἔχομε λαχάρη.

Ποιούς ἀντάμωσες; ποιούς εἶδες;
σοῦδωσαν γὰρ μᾶς ἐλπίδες;
Ἦες τα νὰ στρωθοῦν κλαδιά,
Ἦες τα νὰ τὰ μάθουν ὅλοι,
κι' ἡ θλιμμένη των καρδιά
νὰ γενῇ σὰν περιβόλι.

Βασιλῆᾶ μου, φώτισέ μας,
ἔλα παρηγόρησέ μας,
δῶσε μας ὀλίγο θάρρος,
Ἦες τί σοῦπε κι' ὁ Μαγάρρος,
πὲς τί σοῦπαν Γουλιέλμοι καὶ Φραγκίσκοι καὶ Δουμπέδες
νὰ χαροῦν Ἑλλήνων παῖδες.

Ἦες τα γὰρ νὰ λείψῃ ἡ γοῖνα...
τί χαρά μας! ὅστιν Ἀθήνα
ἦλθες πάλι, Βασιλῆᾶ,
τὸν χειμῶνα νὰ περάσῃς,
καὶ ξανάρχισε δουλειά,
κίνησις, ζωὴ καὶ δροσὶς.

Ἦλθες πάλι, κι' ὅσοι βάζουν τὰ σκυλιά μας στήν ἀγγάρεζα
κι' ἔχουν μέσα τους ψυχὴ
βγαίνουν ἀπὸ τὸ κανί των ὅπως καὶ τὰ σαλιγκάρια
ἔσπερ' ἀπὸ τὴν βροχή.

Ἦλθες πάλι, Βασιλῆᾶ,
ὅτ' οὐλοῖσθον ἐδῶ,
καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά
πότε κλέψῃ μας παληά,
πότε νέα τραγουδῶ.

Ἐμαθ' ἀπὸ κάθε φίλο κι' ἀπὸ κάθε μου γνωστὸ
πῶς ξανάλθες, Βασιλῆᾶ μου, μὰ σὲ λόγους ἀπιστῶ.
Μοῦπανε χωραταῖς πῶς ξανάλθες, λαοσώστη,
πλὴν ἐγὼ δὲν χωρατεύω,
κι' ἂν δὲν ἔβγῃς σὶν ἐξώστη
νὰ σὲ δῶ δὲν τὸ πιστεύω.

Ὁ λαὸς ὁ κακομοίρης,
ὁ γριωλῆς, ὁ φρενήρης,
ἐσυνείθησε τοῦ κακοῦ νὰ πορῇ, ν' ἀναστενάξῃ,
νὰ στριγγλίσῃ, νὰ φωνάξῃ.

Τῆς συχναῖς του τῆς φωναῖς καὶ τ' ἀναστενάγματά του
τὰ συνέθεσαν ταῦτά καθενὸς Ἐξοχατάτου,

κι' ἀπὸ κλάψαις καὶ φωναῖς ἐκουράσθη πᾶς κι' αὐτός,
καὶ προσμένει, Βασιλῆᾶ,
τὴν δική σου τὴν λαλιὰ
κουρασμένους καὶ σκυγτός.

Ἔλα τώρα, Βασιλῆᾶ μου, σήκωστον νὰ σηκωθῇ,
κούνα τον νὰ κουνηθῇ,
κάνε τον ν' ἀναστενάξῃ,
νὰ πονέσῃ, νὰ φωνάξῃ.

Μὴν τὸν θέλῃς, Βασιλῆᾶ μου, δίχως ἀναστεναγμὸν,
δίχως πόνο καὶ λυγμὸν,
μὴν τὸν θέλῃς νὰ κυττάξῃ κρύος σὰν κομμάτι πύργου
τὴν ξεστρίπτωτη λαπάρα καθενὸς ρουσοφειοφάνου.

Κι' ὁ Περικλῆτος ψάλλει
τὸ πέσιμον τοῦ Ράλλη.

Π. — Ἦλθες καὶ πάλι, Βασιλῆᾶ, καὶ κροφολέπω
ν' ἀνθίζουν τριανταφυλλοὶς στοὺς πάγους τοῦ χειμῶνος.
Ἐμάθαμε πῶς ζήτησες Στρατοὺς ὀρθὰ κοψτά
κι' εἶπες στοὺς ἔξ' ὁμογενεῖς νὰ δώσουνε λεφτὰ
γιατὶ ποτὲ δὲν γίνονται Στρατοὶ χωρὶς αὐτά.

Γιὰ τοὺς Στρατοὺς ἐσκήρτησαν ἐλευθῆροι καὶ δοῦλοι
κι' ἐγέμισαν τὰ στήθη μας μὲ πόθων συγκινήσεις,
ἐδέχθης καὶ τὴν Ἐρευναν τοῦ Πλάτωνος Ἀρακουλῆ
καὶ τοῦλες πῶς περιφρονεῖς θὰ τὴν ἀνερευνήσῃς.

Πολὺ τὸν ἐνεθάρρυνες, κι' ὁ Πλάτων ὁ καυμένος,
ὁποῦ μ' αὐτὴν τὴν Ἐρευναν ἦτον ἀνηλπισμένος,
κι' ἐσκέπτετο περίλυπος ἂν πρέπει νὰ τὴν βγάγῃ,
σὰν ἄκουσε τοὺς λόγους σου περιχαρὴς ἐφάνη.

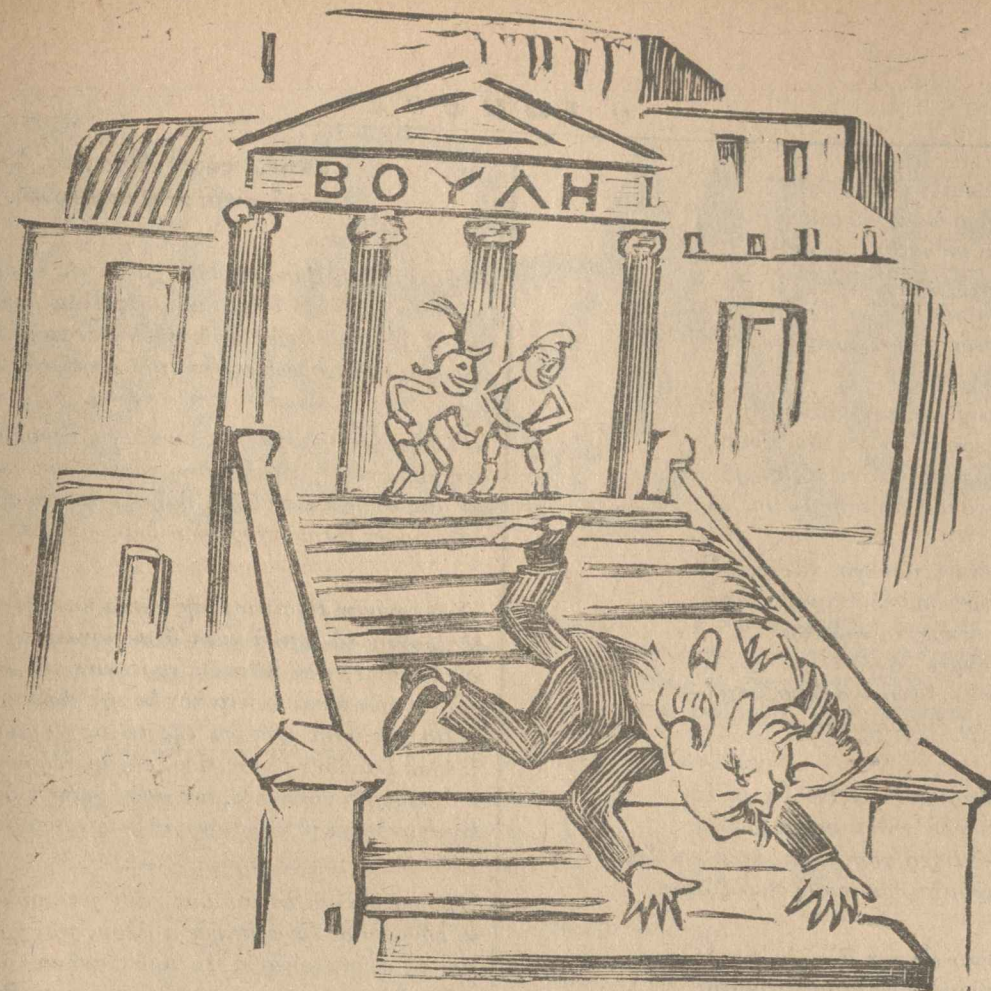
Τώρα ποῦ μὲ τὴν Ἐρευναν ἐμφρόνως θὰ σπουδάζῃς
καὶ πάντα θὰ τὴν ἐρευνᾷς γὰρ νὰ διασκεδάσῃς,
χαρὰ σ' αὐτὸν τὸν Πλάτωνα, χαρὰ στον τὸν Ἀρακούλη
τώρα θ' ἀνοίξῃ ἡ τύχη του νὰ τὸν ζηλεύουν ὅλοι.

Πέρασες κι' ἀπὸ τὴν Βιέννη, πέρασες κι' ἀπ' τὸ Παρίσι
κι' ἦλθες τώρα, Βασιλῆᾶ μου, ποῦχομε καὶ πάλι κρῖς
Τὸ Ράλλει σὶν Βουλῇ
ἤρθε τοῦμπα τὸ καυμένο,
παῖε τὸ χρυσὸ μαλλί
κι' εἶναι παραθυμωμένο.

Τὸ μαρτύρησαν οἱ φίλοι καὶ τοῦ βγάλαν τὴν ψυχὴ
μὲ τὰς τόσας ἀπαιτήσεις, ὁποῦ πέφτανε βροχή.
Δὸς καὶ τοῦτο, δὸς κι' ἐκεῖνο,
ἄλλως φεύγω καὶ σ' ἀφίνω.

Μέσα σ' αὐτῆς Βουλῆς τοὺς σάλους
τόφανα μὲ μπαμπασιά,
κι' εἶναι τώρα μὲ τοὺς ἄλλους
σὲ μὴν ἄκρ' ἀπελπισιά.

Τῆς Βουλῆς τὸ μεγαλεῖον, Βασιλῆᾶ, δὲν τὸ βασίω,
Βουλευτῶν δημοκρασία, ψηφοπάζαρο σωστό.

Πῶς θέλεις, νὰ ψηφίσῃς; θέλω τόσα κι' εἶναι λίγα...
ἔλα πάρε τα, κολλήγα.

Ἄλλες καὶ πῶς ἄλλους, μὰ πόσα... νὰ καί' οἱ σῆς, βρὲ πατριώτα,
τὸν περίδρομο νὰ τρώῃτε.

Ἐξω τῆς δημοκρασίας ἂς μὴ στέκεται κανεὶς
ὅσοι οἱ νὰ πάρῃ τέλος τῶν Ρωμηῶν ἡ πολιτεία,
κι' ὅσοι τῶν ξενοδοχείων τρέχουν οἱ διεργηγεῖς
σὲ βασιλῆα καὶ σὲ τραῖνα γὰρ νὰ βροῦνε πελατεία,
ἐπὶ τῇ γῆ καὶ οἱ φίλοι τῶν κομμάτων κατ' αὐτάς
σὲ παλῆμους καὶ σὲ λιμάρη νὰ ψαρεῖν Βουλευτάς.

ἔλα γρήγορε μαζί μας κι' ὅ, τι θέλεις θὰ σοῦ γίνῃ,
τὸ δῶμά μας τὸ Κουβέρνο πρὸ πολὺ πιλάρι δίνει,
ἀπὸ τὸν Θεοτόκη, γύρισε μὲ τὸ Ντοβλέτι
νὰ χορτάσῃς τὸ ρουσφετί.
Ἀπαγγέλου πᾶς τὸν Μήτσο, προσκολλήσου' σὶν Κορφατῇ
νᾶχῃς τὴν κοιλιά χορτάτη.

Τρέχουν τὰ λαγωνικά
μὲ τὰ λόγια τὰ γλυκά,
νῆα πόρταις ἐκτυποῦσαν καὶ τοὺς εἶχαν πᾶσαι λύσσαις,
κι' ἀντιμυτεύονται τοῦ κράτους ἔτρεχαν μὲ ποκαμίσαις.

Ψάχνουν γὰρ τὸν Πεδιάδη,
ψάχνουν, γὰρ τὸν Κριεμάδη,
ἄλλους ψάχνουν κι' ἄλλους βροῖσκουν... ἦταν σύγχυσις μεγάλη,
μορφοῦς τοῦ Θεοτόκη τοὺς ἐπῆγαναν σ' αὐτὸν Ράλλη,
καὶ τοῦ Μήτσου λαγαρόκη
τᾶτρεχαν σ' αὐτὸν Σκαρπινάκη.

Ποῖα νῦν πολιτικὴ
κι' ἐσκουζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ;
Σηκωθῆτε σηκωθῆτε σὲ μεσάνυχτα βαθειά
νὰ σηκωθῆτε σ' αὐτὸ Κουβέρνο τὴν ξερὴ κολοκυθιά.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε μὲ τὸν ἐντιμὸν σας ψῆφο
νὰ γιαιτέρητε καὶ πάλι τὸν κοιλιακό σας τύφο.
Σηκωθῆτε καὶ πετάτε γύρω γύρω σὰν κοράκια...
μὰρς ἐμπρὸς μὲ ποκαμίσαις καὶ λυτὰ καλαμοβράκια.

Τέτοια νύκτα σὰν κι' ἐκεῖνη
δὲν τὴν βάσει λογισμὸς,
ἄλλος τρόπος δὲν ἐγίνη
παρὰ μόνον κυνισμὸς.

Μέσα σ' ἐκεῖνης τῆς νύκτος τὴν θείαν αἰωπὴν
κάθε κοιλιά πολιτικὴ ζήτητὶ τὸ μερικὸν τῆς,
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα νῦν εὐχαίρον εἰπεῖν:
κυνικοτήτων κυνική, τὰ πάντα κυνικότης.

Φ. — Ὁ Ράλλης, ποῦ τὸν ἔβλεπον οἱ λιπασμένοι φίλοι
νὰ δῇ σὰν βῶδι τὸν παπᾶ, τὸν ὀδοντὸ σφοντύλι,
ὁ Ράλλης, ποῦ τὸν ἔβλεπον μ' ἐκεῖνα τὰ ρουσφετὰ,
παρακαλοῦσε κι' ἔλεγε τοῦ καὶ Ζαήμη τέτοια:

Εἶσαι μηλίτσα σὺ γκεμνὸν τὰ μὴλα προσημνη,
πλὴν ὁ Ζαήμης ἄφρονος ἐμπρὸς σ' αὐτὸν Μήτσο μένει,
καὶ τὸ Ράλλει τοῦλεγε μὲ πόνο, Βασιλῆᾶ μου,
δὲν μοῦ μιλᾷς, μηλίτσα μου, δὲν μοῦ μιλᾷς, μηλίτσα μου.

Ὡ τῆς Βουλῆς μὲς τῆς σεμνῆς καὶ τῆς εὐπροσεστάτης...
σὶν Καραπάνο' ὀκτινῇ καὶ ὁ Μήτσος καὶ ὁ Κορφατῆς,
σὶν ἄνδρα τὸν μακροσκελῆ,
καθὼς διέδιδαν πολλοί.

Καθεὶς δικὸν τοῦ Πρόεδρου ζήτησε νὰ τὸν βγάγῃ,
καὶ τράβ' αὐτὸς ἀπὸ τῆς μὲς κι' ἐκεῖνος ἀπ' τὴν ἄλλῃ
τὸν ἔβλεπον νὰ τραγουδῇ τραγουδὶ ποῦ μ' ἀρέσει:
καινούργι' ἀγάπη καὶ παληά μ' ἐβράλανε σὶν μέση.

Θεέ μου τί τρεχάματα και τί φιλοπατρία!..
 κι' έγινε για τὸν Πρόεδρο διπλὴ ψηφοφορία,
 λαχανιασμένο κύτταξα τὸν κάθε πατριώτη,
 τὸ Παρλαμένο με λαὸ κυρίαρχο γεμάτο..
 σότος δ' Ῥάλλης ἔμαθα πῶς βγήκε με τὴν πρώτη,
 ἀλλ' ὅμως με τὴν δεύτερη μόρτο Σαμφὼν καὶ κάτω.

Ὁ κύρ Ζαήμης, Βασιλῆα, τοῦκαρε πανηγύρι,
 μετάνοιωσε τὴν δεύτερη κι' ἄφησε τὸν Καίρη,
 κι' ἐπήφισε τὸν Πρόεδρο τοῦ Κόντε, Βασιλῆα,
 κι' ἐπήρα τὸν ἀνήφορο τοῦ Μήτσου τὰ μαλλιά.

Ὁ Μήτσος δὲν μιλῆότανε, μονάχος του' μιλοῦσε,
 τὸ Παρλαμένο μάλλωνα καὶ τὸ πετροβολοῦσε.
 Δεκαεπτὰ, ψιθύριζε, δεκαεπτὰ νομάτοι
 μοῦ' φάγανε τὸ μάτι.
 Δεκαεπτὰ μ' ἐρρίξανε κι' ἐμένα — σακραμένο! —
 μέσα στὸ Παρλαμένο.

Δεκαεπτὰ μ' ἐρρίξανε καὶ μοῦ' παν: Ῥάλλη, σκόλα...
 χαίρετε Γάργρο καὶ Βουλκὴν ἀντιτορπιλλοβόλα,
 καὶ οἱς τουφέκια Μάνλιχερ, χαρτιὰ Στρατῶν καὶ Στόλων,
 κι' ἐπιτροπαὶ πρὸς δοκιμὴν παντοίων πυροβόλων.

Δεκαεπτὰ μ' ἐπρόδωσαν εἰς τὴν Βουλὴν προδήλως,
 δεκαεπτὰ τὸν ἐρρίξαν καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο,
 μ' ἄφησε κι' ἕνας Βουλευτής, γιατί κι' αὐτὸς δ' φίλος
 τὰ πυροβόλα τᾶθελε Κανὲ νὰ τοῦ τὰ κάνω.
 Μ' ἐκείνους τοὺς δεκαεπτὰ μαράτζωσα καὶ κτήκιωσα,
 μ' ἄφησε κι' ἕνας ἐπειδὴ τὸ σπῆμι του δὲν νοίωσα.

Τώρα κι' ἐγὼ θὰ κυνηγῶ με τὰ λαγωνικά μου...
 δεκαεπτὰ μ' ἐρρίξανε, μὲ τοὺς κατακερμαῖσα,
 δὲν ξέρω πῶς μ' ἐπιάσανε ξανὰ τὰ νευρικά μου
 κι' ἐβγήκα στὸν ἐξώστη μου καὶ τοὺς ἀναθεμάτωσα.
 Ἐκεῖνο τὸ δεκαεπτὰ, ποῦ' ρριξε κι' ἄλλους κάτω,
 τοῦ Γιοῦδα ποῦ' ντος ἔγινε τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το.

Κλαίω τὸν κατσαρομάλλη, ποῦ τὸν ἤθελε κι' ἡ Πύλη,
 τὸν Καλλιφρονᾶ, τὸν Νώντα, τὸν τρανὸ τὸν κύρ Βασίλη,
 κλαίω καὶ τὸν Ἀσημάκη, ποῦ' θελες νὰ τὸν παντρεύης,
 κι' ἔλα νέους Κυβερνήτας, Βασιλῆα μου, νὰ γυρέυης.

Μόλις ἐφθάσες καὶ πάμ μες' στὴ γῇ τοῦ ραχατοῦ
 νὰ σκεφθοῦμε για σπουδαία
 κρίσις βρέμεται ραγδαία,
 καὶ θ' ἀρχίσουν ἡ τρεχάλας τῆς μαμμῆς τοῦ Παλατιοῦ.

Ἔχεις κρίσιν, Βασιλῆα μου, καὶ στὴν νέαν κρίσιν κρίνε
 τὰ συχὰ τὰ σήκω πέσε πῶς καλὴ δουλειὰ δὲν εἶναι,
 κι' ἂν ἀπὸ χρυσῆς νεφέλης
 στρατιάς τωόντι θέλῃς,
 σὲ ποῖν τόπο, σὲ ποῖν μέρος ἔγινε καλὸ κανένα
 με τῶν ψήφων τὰ παζάρια, τὰ δηλα καὶ δηλωμένα:

Ὁ λαὸς σου δῆχως λόγια καὶ χωρὶς διαδηλώσεις
 καὶ κινήσεις παραφόρους
 με φραγγέλων προσμένει, Βασιλῆα, νὰ φραγγέλῃς
 τῆς Βουλῆς τοὺς ψηφωμπόρους.

Πρὸς τὸν Ἀνακτα λαλεῖ
 καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ.

Καλῶς ἦλθες, Βασιλῆα μου... μες' στῆς τόσαις φασουλῆς
 ἴκαναμε χορὸ στὸ Πάλας κι' ἐμεῖς δλαῖς ἡ κυρία
 γὰ τὰ δόστυχα θηρία, ποῦ' παθᾶν θανατικό,
 καὶ λιμὸς τὰ φοβερίζει μες' στὸν Ζωολογικό.

Τὶ ζωόφιλοι σὲ τοῦτο μᾶς συνέδραμαν πολλοί!
 δὲν μᾶς ἐφθανε τῶν Παίδων τῶν ἀπόρων ἡ Σχολή
 νὰ μας τώρα καὶ τὰ ζῶα, βγήκαν ἄπορα κι' ἐκεῖνα,
 καὶ χοροὺς θὰ μᾶς γυρεύουν ἴσως μὴ φορὰ τὸν μήνα.

Στὸ λογικὸν Βασίλειον τῆς πένας καὶ τῆς πάλας
 ἐξαίρονται τὰ λογικά γὰ τ' ἄνευ λογικῆς,
 κι' οἱ λέοντες τῶν Ἀθηνῶν χορεύανε στὸ Πάλας
 γὰ τὸν πεινῶντα λέοντα τὸν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς,
 κι' ἐκεῖνος, ὅπου γλύτωσε τῆς πείνας τὸ μαρτύριο,
 ἐξέβαλ' ἕνα βρονχηθμόν, εἶδος εὐχαριστήριον,
 καὶ καθεμὴ ζωόφιλος, ποῦ πρὸς χοροὺς δεγᾶ,
 ἐτραγουδοῦσε τὸ γνωστόν: τὰ ζῶα μου ἀργά.

Ἐμόρφασε τοῦ Κήπου μας κάθε μαῖμου μυχόλια,
 καὶ εὐγνώμων εὐχαρίστησε πολλοὺς τῶν χορευτῶν,
 καὶ τὰ θηρία κύτταξε καὶ μοῦ' φανῆκαν δλα
 πῶς εἶχαν πρόσωπα γνωστὰ πεινῶντων Βουλευτῶν.

Τὰ καυμένα τὰ θηρία τὰ μακάριον πολλοί,
 ποῦ'χαν τύχη νᾶβρουν τέτοιο Κήπο Ζωολογικό,
 κι' ἐβλεπα καὶ τὴν Ἀρκοῦδα νὰ χορεύῃ σὴν τρελλή,
 ἂν καὶ λένε πῶς τᾶρκοῦδι δὲν χορεύει νησιτικό.

Τώρα πλέον τὰ θηρία θὰ χοριάσουν κουκουνάρι
 καὶ σὲ στῶμα θὰ ψοφήσουν ζωοφίλου κρεββατοῦ...
 καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες πρὶν τῆς πρώτης τοῦ Γενάρου
 γὰ νὰ γίνῃ, Βασιλῆα μου, κι' ὁ χορὸς τοῦ Παλατιοῦ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Δοῦβρο τὸ περίφημο, τὸ Δοῦβρο τὸ γνωστό,
 τὸ κοσμοζακουστό,
 τί μπουναμάδες ἐφέρει, τί μπουναμάδες φέρνει!
 μακάριος ὅπου μπορεί καὶ πάει καὶ τοὺς πένει.
 Ἀμπαις καὶ πολυέλαιοι, κοῦσταλλ' ἀκτινοβόλα,
 κι' ἄλλα κομφοτεχνήματα, ποῦ καταλάμπουν δλα.
 Παρίσι, Λόντρα, Βενετία, δὲν ἔχεις τεῖνα τοῦτο
 με τὰ ποικίλα σκεῦῃ του καὶ τὸν ποικίλο πλοῦτο.
 Εἶναι τὸ Δοῦβρο τὸ γνωστό, ποῦ γοητεύει πάντα,
 κι' ἔχει σπουδαῖαν ἐκπαισιν τοῖς ἑκατὸν τριάτα.
 Εἶναι τὸ Δοῦβρο, Περικλῆ, κασιδιὰ τοῦ διαβόλου,
 ποῦ τῶχει Κανέλλοποιος εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Πολιτικὸς καθρέπτης Πλατοῦτα τοῦ Κωστή,
 ἐφημερὶς τοῦτέστι φαιδρά καὶ γλαστή,
 ποῦ μούτσουνα σὲ τοῦτον πολλὰ θὰ καθρεφτίσῃ
 καὶ σκάνδαλα ποικίλα, ποῦ κόσμος θὰ σαστίσῃ.
 Πολιτικὸς καθρέπτης, τώρα σὲ λίγο βγαίνει...
 Πλατοῦτας εἶναι τοῦτος... ὁρὲ καὶ τί θὰ γένῃ.